

Pil des doods

Colofon

ISBN: 978 94 6365 904 8

1e druk 2026

© 2026, Gerard Legerstee

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Pil des doods

Gerard Legerstee

1.

Drie maanden eerder

Karlijn keek verrukt naar haar nieuwste aanwinst, minstens vijf jaar jonger en om op te vreten. ‘Kom mee, ik heb genoeg gedanst en heb behoefte aan andere actie,’ schreeuwde ze in het oor van de blonde Kevin, die haar direct zijn mooiste lach toonde. ‘Ik woon op tien minuten loopafstand en heb het rijk alleen,’ voegde Karlijn er schalks aan toe. Ze pakte de hand van Kevin en begon hem door de dansende massa weg te leiden uit het middenterrein van Ahoy, waar die dag een groots dance-event plaatsvond. Buitengekomen overviel de stilte hen, hoewel de harde discomuziek nog na leek te galmen. Lachend begonnen ze onbeholpen hard te lopen, vooral om de kou het hoofd te bieden. Gehinderd door alle drank en pillen en slechte lichaamsconditie bleef het bij een goedbedoelde poging. Bij haar appartement aangekomen tegenover metrostation Zuidplein in Rotterdam-Zuid kostte het Karlijn diverse pogingen voordat ze haar sleutel in het deurslot wist te duwen. Al in het halletje stortte Kevin zich op Karlijn. Zijn gepassioneerde kussen werden steeds intenser, op het ruwe af. Met zijn handen kneep hij afwisselend in haar borsten en billen. De lust die Karlijn bij het binnenkomen nog had gehad ebde teleurstellend weg bij de ongewenst harde vrijpartij. Kevin leek het niet te merken. Abrupt stopte hij met zoenen om haar op klungelige manier te helpen bij het uitdoen van haar jas. Hij smeed die op de grond waarna hij een onhandige poging ondernam om haar trui uit te trekken. ‘Ho, rustig aan zeg. Weet je wel wat die trui heeft gekost,’ sneerde Karlijn, waarbij ze gemaakt naar

hem lachte. 'Kom eerst naar de slaapkamer. We hebben de tijd.' Ze pakte Kevins hand en probeerde hem met zich mee te trekken naar de kleine slaapkamer. 'Laat los,' gromde Kevin plots. 'Ik wil je hier en nu,' siste hij ongemeen vals. Karlijn verstijfde bij de blik in zijn verwilderde ogen. 'Hé, doe even rustig zeg, niet hier in de gang. Oké?'

Kevin keek haar met verwijde pupillen aan en schudde even met zijn hoofd. Daarna nogmaals en dit keer harder vóór hij haar agressief aankeek. Plots greep hij haar met zijn rechterhand naar de keel. 'Wat wil je nou eigenlijk?' zei hij zo angstaanjagend dat de schrik haar om het hart vloog. Ze sloeg zijn arm hard weg. 'Ben je gek geworden? Laat me los.'

Kevin reageerde slechts door een stap dichterbij haar toe te zetten. Karlijn keek nu in de ogen van een man, bezeten van een razernij zoals ze die nog nooit eerder had gezien. Instinctief gaf ze Kevin een harde duw tegen de borst in een poging bij hem weg te komen. Kevin week net genoeg naar achteren, zodat ze bij hem weg kon springen en de woonkamer in kon vluchten. Kevin volgde haar ijzingwekkend kalm. In de woonkamer zocht Karlijn wanhopig naar een middel waarmee ze zich kon verdedigen. Ze greep een zware kandelaar in de vensterbank en draaide zich naar Kevin om. Die was echter al achter haar opgedoken. Hij greep haar pols met kandelaar en draaide die met een ruk zo hard om dat Karlijn de kandelaar met een schreeuw van pijn moest loslaten. Het volgende moment greep hij Karlijn met beide armen rond haar middel vast, tilde haar op en liep met toenemende snelheid naar het grote voorraam. Karlijn gilde van angst, beseffend wat hij van plan was. Een paar seconden later denderden ze met zijn tweeën tegen de glasplaat. Het enkelglas bood nauwelijks weerstand tegen het gezamenlijke

gewicht, zodat beide lichamen het koude duister indoken.
De schreeuw van Karlijn bij de dodelijke val van de derde verdieping was in de verre omtrek te horen.

2.

Januari

Met een diepe zucht leunde Jack Looman naar achteren op zijn bureaustoel, zijn laptop van zich afduwend. Genoeg voor nu, dacht hij, om daarna een blik op zijn smartwatch te werpen. Vijf voor twaalf. Nog vijf minuten voor een nieuwe klant zich zou melden. De afgelopen twee uur had hij met grote tegenzin afwisselend zijn administratie bijgewerkt en de laatste bevindingen van een onderzoeksopdracht in een verslag vastgelegd. Kortom, saai kantoorwerk waar hij niet omheen kon, maar dat hem zwaar viel op deze maandagochtend. Als privédetective ging hij het liefst op pad of dacht hij na over manieren waarop hij stappen kon zetten in een uitdagend onderzoek. Hij keek zijn kleine gehuurde kamer rond, een huurappartement op de Kleiweg in Rotterdam. Achttien maanden na zijn start als zelfstandig detective oogde die nog altijd kaal en ongezellig. En met twaalf vierkante meter zodanig klein, dat hij met moeite een keukenhoekje, zijn bureau met kantoorstoel en twee ontvangstoelen in de ruimte had weten te proppen. Hoe vaak had hij zich al voorgenomen de boel wat op te fleuren met een verfbeurt, posters of onnozele prullaria? Nutteloze voornemens, want zelfs een of meer kamerplanten ontbraken nog altijd in deze zielloze ruimte. Toegegeven, hij zat hier meestal alleen op maandagen. Zijn onregelmatige bestaan speelde zich vooral buiten af of achter zijn laptop in zijn appartement in Berkel en Rodenrijs. Deze ruimte huurde hij met name voor de ontvangst van nieuwe klanten. Dat kwam heel wat professioneler over dan een afspraak in een café of restaurant, laat staan bij hem thuis, had hij geredeneerd.

Een ferme klop op de deur deed hem opveren uit zijn gedachten. Voor hij kon reageren werd de deur geopend en stapte zijn nieuwe klant zijn kantoortje binnen. De vrouw van rond de vijfendertig was aan de stevige kant, warm gekleed tegen de gure januarikou, maar vanaf de eerste aanblik ronduit intimiderend door de strenge vastberaden trek op haar te zwaar opgemaakte gezicht. Een gezicht dat werd ontsierd door een pukkel op haar rechterwang. *Niet naar staren*, schoot het door Jack heen, waarna hij snel opstond. ‘Welkom mevrouw Vellinga en fijn dat u zo mooi op tijd bent.’

De vrouw knikte hem kort toe om vervolgens verstoord in het rond te kijken, terwijl ze haar lange jas uitdeed. ‘Heb je geen kapstok?’

‘Eh..., nee, maar misschien kunt u hem over een van de stoelen leggen. Kan ik u wat te drinken aanbieden?’

‘Nee, dank je en alsjeblieft geen u. Dan voel ik me plotseling zo oud. Ik heet Vera.’

Nog voor ze haar jas over de stoelleuning had gedrapeerd en op de vrije stoel tegenover Jack was gaan zitten, nam Vera het initiatief. ‘Zoals ik je telefonisch al heb verteld, heb ik je hulp nodig, omdat ik me niet wens neer te leggen bij de manier waarop de politie de dood van mijn broer probeert af te doen als een triest ongeluk.’

‘Ja, dat heb ik begrepen. Zou je...?’

Voordat Jack zijn zin kon afmaken ratelde Vera door. ‘Mijn broer Johan is twee weken geleden dood onderaan de trap van zijn woning gevonden. Zijn nek was gebroken. Tot mijn afgrijzen heeft de politie na een flutonderzoek geconcludeerd dat hij door een noodlottige val om het leven is gekomen. Hij zou van de trap zijn gevallen mede als gevolg van

overmatig alcoholgebruik en ongelukkig terecht zijn gekomen. Omdat mijn broer alleen woont na zijn scheiding ruim een jaar geleden, werd hij pas de volgende ochtend gevonden. Ik ben hier omdat ik duidelijke aanwijzingen heb dat er helemaal geen sprake was van een dom ongeluk. Zo was mijn broer een maand geleden gestopt met het drinken van alcohol doordeweeks. Waarom had hij ineens gedronken op de maandagavond dat hij om het leven is gekomen? Kwam dat omdat hij bezoek had gehad? Wat ook niet klopt: toen ik met een reservesleutel zijn woning in mocht, viel me op dat het aanrecht netjes was opgeruimd en zijn koffiekopje en wijnglas netjes in de vaatwasser stonden. Een vaatwasser die verder nog leeg was. Nou, mijn broer en opruimen? Laat me niet lachen. Die gooide altijd eerst zijn aanrecht vol met gebruikte spullen voor hij eindelijk de moeite nam om zijn vaatwasser te laden.'

'Eh... dat zijn toch geen...?'

'Ja, ja, die reactie had ik wel verwacht. De belangrijkste reden van mijn twijfel over de doodsoorzaak heb ik nog niet verteld. Mijn broer was... hoe moet ik het uitleggen. Nou ja, mijn broer had een dusdanig complex karakter dat hij met veel mensen ruzie heeft gekregen.'

'Ruzie die ervoor zorgde dat hij een paar vijanden had?'

'Ja, om eerlijk te zijn had hij meer vijanden dan vrienden. Mijn broer nam een loopje met de gangbare normen en waarden, was dominant en legde zich nooit neer bij een nederlaag. Bovendien nam hij het in zijn werk niet al te nauw met de wet- en regelgeving. Voor dat laatste heb ik hem meermaals gewaarschuwd. Helaas... naar andermans goede raad luisteren behoorde niet tot zijn kwaliteiten.'

'Je hebt dit ook allemaal aan de politie verteld?'

'Uiteraard, maar die sukkels haalden hun schouders op. Wie

heeft geen vijanden, mevrouwtje, merkte een rechercheur met een belerend toontje op.'

'Ze hadden duidelijk geen zin om de reden van zijn overlijden serieus te onderzoeken. Hoe dan ook, jouw broer was dus een bijzonder heerschap en aan mij nu de schone taak om te bewijzen dat het helemaal geen ongeluk was?'

'Precies. Wanneer kun je beginnen?'

'Ik heb nog één andere opdracht lopen, maar die vergt niet veel tijd. Vandaag dus. Je kent mijn uurtarief?'

'Honderdentwintig euro per uur las ik op je Facebookpagina. Veel geld voor een beetje spoorwerk.'

'Toch ben je bij mij terechtgekomen...'

'Twee andere detectives hadden geen tijd, een ander vond de opdracht kansloos. Dat ik jou heb gebeld, kwam mede door jouw tienjarige ervaring in researchewerk. Een absolute plus op je cv. Waarom ben je eigenlijk gestopt bij de politie?' 'Omdat ik een allergie heb ontwikkeld voor onfatsoenlijke en incompetenten bazen en helaas zijn er daar genoeg van bij de politie. Ik ben kortom graag mijn eigen baas en heb zo geen last van onredelijke eisen en beslissingen van bovenaf. Nou, je zult begrijpen dat ik om te beginnen heel veel gegevens van je broer nodig heb, inclusief een overzicht van zijn vermeende vijanden.'

'Dat begrijp ik. Nu heb ik daar geen tijd voor vanwege een andere afspraak. Kan ik je uiterlijk morgenochtend een overzicht toesturen waarin ik zoveel mogelijk relevante informatie heb opgenomen? Daarna kun je me vertellen wat je nog meer wilt weten om je onderzoek te kunnen starten. Akkoord?'

'Prima. Ik zal een contract opstellen waarin mijn dienstverlening en voorwaarden zoals mijn uurtarief staan vermeld. Dat zal ik vanmiddag al naar je toesturen.'

Vera stond op, deed haar winterjas aan en keek Jack nog even indringend aan. 'Ik verwacht dat je je hoge uurtarief volledig en snel waarmaakt. En breng regelmatig verslag uit van je vorderingen.'

3.

Zo dan, dacht Jack na het bliksembezoek van Vera Vellinga. Heb ik ineens mijn eerste moordonderzoek, anderhalf jaar na mijn start als privédetective. Hoewel enthousiast over deze mooie opdracht, drong een aantal negatieve gedachten zich bij hem op. Kon hij Vera, die zo intimiderend op hem was overgekomen, wel vertrouwen? Was haar vermoeden van een moord op haar broer wel de werkelijke reden waarom ze hem inhuurde? Waarom had ze voor hem gekozen zonder dat ze naar zijn ervaring in moordzaken had gevraagd? Kon hij deze zaak wel aan als eenmansbedrijf, terwijl een andere zaak nog zijn aandacht vergde? Op enig moment schudde hij de twijfels van zich af. Zo'n bijzondere opdracht zou hij niet snel meer krijgen en zou bij een succesvolle afronding tot een fraaie vermelding op zijn website leiden. Hoe verfrissend was het bovendien om zijn tanden in een heuse moordzaak te kunnen zetten? Het deed zijn bloed nu al sneller stromen. Last but not least, de verdiensten kwamen ook goed van pas. Meer dan goed zelfs. Op achtendertigjarige leeftijd werd het hoog tijd voor een financiële klapper. Dat zijn bedrijfje eindelijk voldoende geld zou genereren voor een wat gerieflijker leven. En dat hij zelfs eens kon fantaseren over de aanschaf van een eigen woning. Het frustreerde hem al lange tijd dat hij met zijn prijzige huurwoning niet had kunnen profiteren van de sterk gestegen prijzen op de woningmarkt. En oh ja, dat hij ook eindelijk aandacht kon schenken aan het opbouwen van voldoende pensioen. Tot dusverre had hij zijn financiële sores zoveel mogelijk weggedrukt, geprobeerd de situatie te bagatelliseren. De gedachte dat hij nog jong was, ging echter al lang niet meer op. Nee, dit kon niet eeuwig

zo voortduren. Hij zat sowieso al een tijd niet lekker in zijn vel. Zijn laatste relatie, met Nicolle, was een halfjaar geleden met een stevige ruzie beëindigd. Niet dat hij daar erg rouwig over was, daarvoor waren de irritaties eenvoudigweg te hoog opgelopen. Het was echter voor de derde keer dat een langere relatie was stukgelopen. Was hij zo lastig of had hij pech om nog steeds niet de ware te hebben gevonden? Hij had al vaak genoeg gehoord dat hij er goed uitzag. Aantrekkelijke kop, goed gebouwd en ook nog eens gezegend met een goed stel hersens. Waarom lukte het zoveel mannen wel om de ware te vinden? Een soulmate, zoals sommigen dat zo stom noemden. Hij zou niet weten hoe dat voelde. Hij drukte de negatieve gedachten naar de achtergrond en opende Google Chrome. Vooruitlopend op de informatie die Vera hem zou toesturen, wilde hij eens kijken wat er allemaal over Johan en Vera Vellinga te vinden was op het internet.

Even na drieën verliet Jack zijn kantoortje. Zijn poging om al het een en ander over broer en zus Vellinga te weten te komen was nogal teleurstellend geëindigd. Johan was samen met Jurgen Tersloot eigenaar van makelaarskantoor Vellinga, waarbij Tersloot na een succesvolle start van het kantoor door Johan als mede-eigenaar was binnengehaald. Opvallend genoeg was Vera ook makelaar geweest in loondienst bij haar broer tot ze was gestopt om zich volledig te richten op de opvoeding van haar twee kinderen. Het kantoor telde momenteel tien medewerkers en richtte zich op woningen in Rotterdam en omstreken. Volgens de uitgebreide website had het een indrukwekkend aantal verkoop- en aankoopopdrachten in behandeling. Buitengekomen ritste hij zijn jas tot onder zijn kin dicht om zich te beschermen tegen de koude wind bij een temperatuur van enkele graden

boven nul. Gelukkig hoefde hij maar een meter of tweehonderd te lopen voor hij zich kon opwarmen in zijn auto. Het was stil op straat, ongetwijfeld het gevolg van de kou en het grauwe wolkendek. Net voor hij bij het kleine parkeerterrein was aangekomen waar zijn auto stond geparkeerd, werd hij zich bewust van snelle voetstappen achter zich. Nog iemand die niet kan wachten voor hij de warmte kan opzoeken, dacht Jack.

‘Hey jij, klootzak!’ hoorde Jack zeggen.

Het volgende moment werd Jack aan zijn linkerschouder getrokken, waarna hij zich geschrokken omdraaide. Een vuist zwaaiide door de lucht. Op het laatste moment wist Jack zijn hoofd af te wenden. Toch schampte de vuistslag zijn rechterwang, waardoor hij naar achteren wankelde. Zijn belager, een forse man van middelbare leeftijd, keek hem woedend aan en haalde opnieuw uit. Ditmaal wist Jack de slag met zijn rechterhand af te weren, waarna hij instinctief zelf hard uithaalde met zijn linkervuist in de maagstreek van de man die hij plots herkende als de man die hij kort geleden ontmaskerd had als vreemdganger. De man klapte dubbel en hapte naar adem. Jack greep hem bij zijn kraag en haakte zijn linkervoet achter het rechterbeen van de man. Een simpele zet was voldoende om de zwaarlijvige agressor tegen de grond te werken. ‘Verdomme,’ gromde Jack, terwijl hij zich over de man boog. ‘Wat dacht je, ik zal dat speurdertje, die mijn overspel aan het licht heeft gebracht, eens te grazen nemen?’

De man keek hem vol haat aan. ‘Je beseft niet wat je me hebt aangedaan. Ik ben de straat op geschopt en ben nu dakloos, midden in deze strenge winter. En dat vanwege een onschuldig slippertje.’

‘Het was meer dan een onschuldig slippertje. En waarom

reageer je je problemen, waar je toch echt zelf voor hebt gezorgd, op mij af?’

Jack keek neer op de man en zag de felle haat in zijn ogen plaatsmaken voor een dieptrieste blik. Hij liet de man opstaan, terwijl het besef van de hopeloze situatie waar de man in terecht was gekomen langzaam bij hem indaalde. ‘Ik laat je weggkomen met deze doldrieste aanval, maar volgende keer kom je er niet zo goed vanaf. En maak nu dat je wegkomt.’

De zwaarlijvige man klopte wat vuil van zijn jas en strompelde zonder nog een woord te zeggen bij Jack vandaan. Jack bleef nog even naar de gebroken man kijken en schudde langzaam zijn hoofd. Hoe snel kan een mens in de goot belanden, alleen maar omdat hij zo nodig zijn lul achterna moest lopen en niet goed had nagedacht over de dramatische gevolgen? Hoe vaak was dat al gebeurd en hoe vaak zou het nog opnieuw gebeuren? Hij huiverde van de kou en vervolgde de wandeling naar zijn auto.